

СТЕР НА МОЛЕКУЛИ ПОНАД 1000 ОКУПАНТІВ: ПІЛОТА УДАРНИХ ДРОНІВ З ВОЛИНІ ПРЕДСТАВИЛИ ДО НАГОРОДЖЕННЯ ЗВАННЯМ ГЕРОЯ УКРАЇНИ

9 Березня 2025 07:16

Коментарів: 0

21

Головний сержант взводу ударних безпілотних авіаційних комплексів роти ударних безпілотних авіаційних комплексів 68-ї окремої єгерської бригади імені Олекси Довбуша **Андрій Соловко** в боротьбі з російськими окупантами пожертвував власним здоров'ям, але здійснив неоціненний внесок в майбутню Українську Перемогу.

Про це повідомляє відділ зв'язків з громадськістю управління комунікацій Оперативного командування «Захід» Сухопутних військ Збройних сил України.

Він народився наприкінці грудня 1996 року в селі Зачернеччя на Любомльщині нині Ковельського району. Після школи закінчив у Горохові коледж, вчився на комерційного агента. Строкову військову службу не проходив, був визнаний обмежено придатним. Тож поїхав на заробітки в Польщу, працював у місті Познань на логістичному складі.

Читати ще: Дружба, загартована війною: побратими-волинці з батальйону «Сапсан» Князівської бригади успішно нищать ворога

Коли Андрій Соловко 24 лютого 2022 року дізнався про повномасштабне вторгнення рашистських загарбників, то одразу вирішив повертатися в Україну. Приїхав у Ковель, але там не прийняли. Бо раніше в армії не служив. У місцевому батальйоні ТрО ЗСУ теж не взяли. Бо обмежено придатний.

Повернувся додому. А потім із друзями знову почав шукати шляхи, як потрапити на військову службу. І в селищі Стара Вижівка це таки вдалося! 5 березня друзів забрали в 14-ту ОМБр, а наступного дня йому сказали, що буде служити в 68-й ОЄБр імені Олекси Довбуша. Спочатку розчарувався, але коли прибув у підрозділ россомах на території одного з Навчальних центрів Сухопутних військ ЗСУ на Рівненщині, то не пошкодував: знайшов нових побратимів, з якими і вирушив у район виконання бойових завдань на сході.

Тут отримав і позивний – Соловей.

Спочатку був гранатометником, але якось на шикуванні оголосили, що формують підрозділ операторів БПЛА.

«Стало цікаво. Подумав – це будуть крила! Комбат сказав, що є один-єдиний дрон «Мавік-3» і планшет, мене відібрали з-поміж інших навчатися. Довелося майже всі премудрості опанувати самотужки: пішов на край села Шахтарського, увімкнув YouTube, почав дивитися, читати... А через дві доби мене відправили до іншого підрозділу, де й провів першу розвідку», – пригадує.

Читати ще: Врятував пораненого командира, згодом той віддав борг честі: історія воїна Князівської бригади

Ще через чотири-п'ять місяців надійшло розпорядження, що має бути окремий підрозділ БПЛА. Соловей був серед перших чотирьох військовослужбовців, які почали в ньому військову службу.

Зараз командування дає йому таку характеристику: зарекомендував себе з позитивного боку. Дисциплінований, сумлінний. Виявив бездоганні організаторські здібності та професійні якості, володіє стійкими моральними принципами, високим почуттям відповідальності за виконання поставлених завдань.

Соловей як вправний пілот безпілотних авіаційних комплексів швидко та вчасно реагував на зміни обстановки. Під час виконання завдань, здійснюючи бойові вильоти для проведення повітряної розвідки та бомбардування ворожих позицій, виявив сміливість, героїзм, витримку, рішучість, вміння опанувати себе в кризовій ситуації невизначеності та варіативності. Під час виконання завдань він неодноразово перебував під артилерійськими обстрілами, ризикуючи життям.

Читати ще: Підполковника з Луцька Романа Самусіка посмертно удостоєно звання Героя України

Молодому волинянину довелося пройти справжнє горнило боїв. Наприклад, у червні 2024 року з екіпажем БПЛА виконував бойове завдання біля одного з сіл у Донецькій області. Екіпаж відбивав ворожі штурми, знищуючи щодня по 15-20 окупантів, а також знешкодив БТР противника разом із піхотою.

Коли ворогові вдалося просунути на відстань до 800 метрів від наших позицій, екіпаж Андрія Соловка не дав змоги підтягнутися підкріпленню окупантів. Зазнавши шалених втрат, вцілілі загарбники відкотилися назад, залишивши на полі бою понад 30 трупів. Та рашисти не вгамонилися: знову посунули вперед, тож Соловей із побратимами спалив ще й танк Т-80 скидом кумулятивного боєприпасу та добив решту штурмовиків. Агресор, умившись власною кров'ю, відступив, а піхота егерських батальйонів зайняла позиції та укріпилася.

А в листопаді минулого року волинський герой-довбушівець на іншій позиції, розташованій задля підвищення ефективності менш ніж за 1000 метрів від передової лінії, за період виконання завдань ліквідував щонайменше 62 російських солдатів, а 65 було поранено.

6 грудня 2024 року стало чорним днем для Солов'я. Незважаючи на потужний мінометний обстріл противника по позиції екіпажу, хлопці продовжували бойову роботу. Приблизно о 7:15 вибух стався зовсім близько... Молодший сержант зазнав важкого поранення, інші військовослужбовці надали йому першу медичну допомогу та продовжили знищувати окупантів аж до приїзду евакуації.

«Ніколи шкода їх не було?» – запитуємо у героїчного воїна про понад 1000 знищених його екіпажем окупантів.

«Спочатку це сприймається як комп'ютерна гра. Не усвідомлюєш всіх реалій ситуації. Потім настає переломний момент: тремор, переживання, бо розумієш, що ти робиш. Вбити – це непросто... Та жалю ніколи не було: ми їх просто знешкоджували, бо пі**ри ж сунули на наших пацанів... Тому й стирали їх на молекули... І що більше, то краще! Розумієте, я як із Польщі їхав в Україну, то ж не хотів просто вбити русаків. Ні, я дуже переживав, що вони просто без бою прийдуть до нас, заберуть нашу землю, будуть знищувати український народ і нашу ідентичність... Тому прагнув головного: зупинити їх і відкинути назад на болота. І потім це прописалося в голові, стало головним стимулом для боротьби», – провадить боєць.

Читати ще: Знищив чимало живої сили та техніки противника: прикордонник з Волині отримав звання Героя України

Соловей пригадує кілька епізодів, які найбільше закарбувалися в пам'яті.

Розповідає, як узяв полоненого дроном. Той одразу не хотів здаватися, довелося застосувати чотири гранати, термобаричний скид. Рашист усе зрозумів: спочатку руками показав жест хрест-навхрест, потім зняв броню і відкинув зброю... «Пташка» молодшого сержанта вивела полоненого до наших позицій. Це відбулося на Лиманському напрямку. Хто він, Андрій Соловко не цікавився. На вигляд загарбникові було років 35.

«Сильний снігопад. Ми були близько до передка, метрів 350. Переді мною – всього три лінії окопів. Не мали прошивок, тож дрони літали з допомогою супутників. А місцевість не дозволяла працювати швидко... Тому й були змушені висуватися максимально вперед. На одній батареї, завдяки досвіду, я робив по чотири-п'ять скидів, в інших так не виходило. За день вдавалося здійснювати до 90 скидів. І за 10 днів штурму пі**ри втратили до 340 своїх штурмовиків», – розповідає про ще один випадок.

Щодо мобілізації в наш час, то Соловей вважає: «Коли повномасштабне вторгнення почалося, наш народ на війну приходив хіба що два перші місяці, а потім кудись зник... Так, є втрати, так, кожному страшно... Але куди поділося шість мільйонів чоловіків, громадян держави, яку мають захищати? Якщо не включаться всі в боротьбу буквально зараз, нехай не скаржаться на нові кордони, які виникнуть на сході. А хто взагалі виїхав, то нема до них поганого ставлення. Вони свій вибір зробили саме такий, який зробили. Їм із цим жити. Але якщо ми справді народ, то всі маємо боронити свою державу. Тому в мене є дуже позитивні емоції до побратимів, особлива шана до полеглих, поранених. І справді нам потрібна закордонна допомога».

Соловей внаслідок важкого поранення втратив одне око, а з другого лікарі поволі виймають осколки... Обіцяють повернути зір до 10%. Йому це дуже потрібно, бо Андрій у батьків один-єдиний син, і без сторонньої допомоги він обійтися не може.

За особисту мужність і героїзм, виявлені під час виконання військового та службового обов'язку в умовах, пов'язаних із ризиком для життя, стійкість, хоробрість та вірність військовій присязі молодшого сержанта Андрія Соловко представлено до нагородження найвищою державною нагородою України – званням Герой України.